

Дім, що болить

Олена Герасименко

Там, де росла в саду вишня біла,
Тепер тільки попіл і чорна земля.
Мати з торбою двері замкнула,
І в невідомість дорога пряма.

Їдуть на захід вагони й машини,
Діти мовчать, притулившись до шиб.
За вікном залишається місто,
Де ще вчора лунав у дворі сміх.

В чужій квартирі, в чужому куточку,
Сплять під чужою ковдрою знов.
Сняться їм ранки, і дим з димаря,
Й запах хліба, й батьківська любов.

Кажуть тут тепло і люди привітні,
Дякують щиро за хліб і нічліг.
Та серце тримає ключі непомітні
Від дому, куди заростає поріг.

Хочеться так до своєї криниці,
До тієї стежки в старому саду.
Хочеться вийти вночі на ґаночок
І не боятись почути біду.

Хочеться просто прокинутись вранці
Там, де співає у гаю соловей.
Де на городі цвітуть огірки і
З радістю батько зустрине тебе.

Знаю , колись повернуся додому,
Хай навіть буде руїна й пустка.
Посаджу вишню на місці старому,
Й серце нарешті відпустить тугу.

А поки молюсь за той дім за горою,
За небо, що досі тримає наш дах.

Боже, ми йдемо до тебе з журбою,
Й віримо: правда переможе жах.